

Madsen-Mygdal: Jeg ved ikke rettere, end at Trontalen i England ved Parlamentets Aabning ganske særlig lyder til Underhuset, og jeg ved ikke rettere, end at det er gammel Praksis, at Underhuset svarer paa Trontalen. Endvidere ved jeg ikke rettere, end at ved Parlamentets Slutning lyder der atter en Tale fra Tronen til Underhuset i Særdeleshed. Det være nu, som det være vil, jeg tror nok, jeg har Ret i, hvad jeg har sagt, men i alt Fald er det givet, at vi kende ikke her i Danmark, lige fra vi fik Grundloven af 5. Juni 1849, noget Fortilfælde for, hvad der her sker i Dag.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Efter Ordførerens (Hages) Bemærkninger ved Forhandlingens Begyndelse gaar jeg ud fra, at de første Ord af Forslaget lyde saaledes: „Landstinget vedtager at bemyndige Formanden til i Forening med Tingets Næstformænd at overbringe Hans Majestæt Kongen nedenstaaende Svar paa Trontalen.“

Forslaget til Beslutning (se Tillæg A.) med den angivne Ændring vedtoges derpaa enstemmigt med 50 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om forskellige Forhold vedrørende Begravelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2931 fg.).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Fr. Petersen: Det foreliggende Lovforslag gaar, som det vil ses, ud paa at skabe større Frihed i forskellige Forhold vedrørende Begravelser, end der nu gives her i Landet, større Frihed baade for Medlemmer af Folkekirken og for Borgere, som staa uden for denne, hvad enten de nu høre til et bestemt Trossamfund eller ikke, og endelig ogsaa større Frihed for Præsterne i Folkekirken. Det Spørgsmaal ligger nær, om der er stor Trang til Bestemmelser om en saadan forøget Frihed paa dette Omraade, om der er mange Mennesker, der nære Ønske om, at der gives Bestemmelser, som stille Borgerne

mere frit end hidtil. Jeg tør ikke give noget bestemt Svar herpaa, dertil kender jeg ikke Forholdene over hele Landet godt nok. Men jeg tør antage, at det kun er et Mindretal, som ønsker og føler Trang til de her foreslaaede Bestemmelser. Imidlertid maa jeg sige, at Opfyldelsen af et Ønske ikke bør gøres afhængig af, om der er mange, der nærer det, men alene af, om det er et i og for sig berettiget Ønske. Jeg kan ikke se rettere, end at det er berettigede Ønsker, som de her foreslaaede Bestemmelser sigte til at imødekomme. Der findes gældende Lovbestemmelser, som tillade, at Begravelse af Medlemmer udenfor Folkekirken kan gaa for sig med nogen Højtidelighed. Der findes saadanne Bestemmelser i den kongelige Anordning af 22. Januar 1897 om Begravelse paa Folkekirkens Kirkegaarde af Personer, der ikke høre til Folkekirken; og med Hensyn til de Medlemmer af Folkekirken, som ikke ønske gejstlig Medvirkning ved Begravelser, findes lignende Bestemmelser i Lov af 13. Februar 1903, indeholdende Bestemmelser vedrørende Jordfæstelse. De Bestemmelser, der her foreslaas, ere netop en Videreførelse af de Tanker, som findes i nævnte Lov og nævnte kongelige Anordning. Hvad man nemlig her særlig har savnet, er en Tilladelse til, at der kunde tales paa Kirkegaarden eller ved Graven. Naar der ikke skulde gejstlig Medvirken til, kunde der selvfølgelig ikke tales af Præster, og Spørgsmaalet blev altsaa: Kunne Lægmand faa Ret til at tale ved disse Lejligheder? Det have de efter de gældende Regler ikke haft, og jeg tror, at dette netop har været følt som et stort Savn. Det kan vist siges at være Lovforslagets Hovedhensigt at faa dette Savn afhjulpet, saa at det herefter kan blive tilladt Lægmand at tale paa Kirkegaarden baade ved Begravelse af Mennesker, der staa udenfor Folkekirken, og ved Begravelse af Medlemmer af Folkekirken, som ikke ønske gejstlig Medvirken ved Begravelsen. Det forekommer mig, at intet er naturligere, end at en Kammerat eller en Embedsbroder, en Slægtning eller en Ven faar Lejlighed til at sige et sidste Farvel eller tale et Mindeord netop ved en Begravelse. Hidtil har det ganske vist været tilladt at tale i Hjemmet eller udenfor Kirkegaarden, det kunde ingen forbyde, men netop i det Øjeblik, da man skal sige det sidste Farvel, er det, forekommer det mig, af dobbelt Betydning for dem, som ønske at aflægge et Vidnesbyrd om den afdøde, at faa Lejlighed til at udtale det. Saa mærkeligt det lyder, har man heller